

¹Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, ²a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemben és tisztességben. ³Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt...

Kedves Testvéreim!

Fellélegezhetünk. Feloldották a kijárási korlátozást, lassan-lassan visszatérhet minden a megszokott kerékvágásba. A járvány – legalábbis most úgy tűnik – Magyarországon enyhe lefolyású volt. Persze ez nem vigasztalja azokat, akik ebben az amúgy is nehéz időszakban kellett, hogy még nehezebb terhet hordozzanak. Elhalasztott műtétek, temetések, esküvők és keresztelők, elmaradt családi ünneplések. Van, aki a munkáját veszítette el, vagy a megélhetése került veszélybe. A betegeket nem látogathattuk, a haldoklók kezét nem tudtuk megfogni. Most fellélegezhetünk, de azért még mindig óvatosnak kell lennünk. Sőt mostantól – azt mondják – minden más lesz. Talán a világjárvány ráébresztette az embereket arra, hogy jobban figyeljenek magukra és egymásra is. Ilyenkor jövünk rá, hogy mennyire fontos a másik, és hogy mennyire nem természetes, hogy vagyunk egymásnak.

Fellélegezhetünk. Egy szép magyar szó ez a megkönnyebbülésre, arra, hogy véget ér egy kihívásokkal teli időszak, hogy lekerül rólunk egy teher.

Szeptemberben bűvárvizsgát tettem. A bűvárkodás során az első feladat, hogy megtanuljunk lélegezni. Furcsa szókapcsolat ez, megtanul lélegezni, de a bűvárkodás egyik lefontosabb része ez. Megtanulni lélegezni.

Amikor az ember a víz alá merül, akkor természetes módon visszatartja a lélegzetét, hiszen tudja, hogy egyébként megfulladna. A bűvár viszont egy palackban levegőt visz magával, és abból egy csövön keresztül veszi a levegőt. Eleinte furcsa érzés ez, de hamar meg lehet szokni. Nagyon érdekes dolgot figyeltem meg, amit a vizsga után a buszon hazafelé meg is beszélünk a többiekkel, és ők is visszaigazolták, hogy a pár napos bűvárkaland után egészen máshogy vesszük a levegőt. Jobban odafigyelünk minden egyes lélegzetvételekre.

Azt szokták mondani, az imádság a lélek lélegzetvétele. Én is beszéltem már erről, hogy a keresztyén ember számára az imádságnak olyan természetes dolognak kell lennie, mint a lélegzetvételeknek. Vagy, hogy ahogy a tudóknak szüksége van a beszippantott levegőre, úgy a léleknek is szüksége van az imádságra, amely feltölti megújítja. A bűvárkodásom óta azonban egy egészen új gondolat is megfogalmazódott bennem ezzel a mondattal kapcsolatban, mert az imádságnak nem csupán szükségszerűnek kell lennie a keresztyén ember életében, hanem nagyon is tudatos dolognak. Nem ösztönszerű, mondhatni rutinos ima mormolást jelent, hanem azt, hogy minden egyes szavára, mondatára odafigyelek.

Másrészt arra is megtanít ez a mondat, hogy ne csak akkor imádkozzam, ha szükséges, hanem minden egyes élethelyzetben szükséges az imádság.

Ma az imádság vasárnapja van. Alapigénkben Pál apostol Timóteusnak ír az imádságról. Bízattja, bátorítja fiatal tanítványát, akire gyülekezeteket bízott, hogy ezekben a közösségekben imádkozzanak.

De miért kell ezt leírni. Hát nem természetes, hogy egy keresztyén közösségben imádkoznak? De igen az, és ezt Pál is nagyon jól tudja. Kettő, számunkra is tanulságos gondolat az, ami miatt tollat ragad az apostol.

¹Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért...

Pál azt mondja: mindenekelőtt tartsatok könyörgéseket... Mindenekelőtt. Ez nem úgy értendő, hogy evés előtt, lefekvés előtt, műtét előtt... hanem úgy, hogy az legyen az első és legfontosabb dolog a gyülekezet és a keresztyén ember életében, hogy imádkozik.

Ora et labora – imádkozz és dolgozz, olvasható a bencés rend regulájában. Nursai Benedek az egyik első szerzetesrend alapítója is az imádságot helyezi az első helyre, de mellé teszi, hogy dolgozni is kell. Igen, mert sokan úgy gondolták, hogy az imádság a legfontosabb, tehát semmi mást nem kell csinálni. A remeték, majd később a szerzetesek nagy kísértése ez volt. De nekünk és úgy tűnik Timóteuséknak sem ez volt a problémájuk, hanem sokkal inkább azzal küzdhettek, amivel mi is, hogy előbb dolgozunk és aztán imádkozunk. Előbb megtesszük a dolgainkat, majd feltesszük az Istennek a kérdést: miért ne segítéssel? Miért nem voltál velem? Miért történt mindez? Vagy, csak akkor imádkozunk, amikor már minden más lehetőséget kilóttunk, amikor már semmi nem marad, amikor reménytelennek látszik minden: Istenem, segíts!

A sorrendünk rossz. A mindenekelőtt való imádság, azt jelenti, hogy az Istennel beszélő viszonyban vagyok. Hogy minden egyes lépésem, döntésem előtt kikérem a véleményét. Hogy nem utólag panaszkodom, vagy kérem a segítségét, hanem felteszem a kérdést: Uram, jó úton vagyok? Mi a te véleményed az én életemről?

Én biztosnak látom ezt a dolgot, és te? Jézus azt mondta: keressétek először az Isten országát és igazságát, és mindezek ráadásul megadatnak nektek. Istennel szoros kapcsolatban, harmóniában. Ha minden másra nem is jut, de Istenre, a vele való kapcsolatra, beszélgetésre kellene, hogy jusson idő. És valóban olyannak kellene lennie ennek a kapcsolatnak, mint a lélegzetvételnek. Természetesnek, ahogy mindig vesszük a levegőt. És igen, van, hogy egy-egy élethelyzetben egy nagyobb levegőt kell venni.

A másik dolog, amire Pál tanítja Timóteust és a rá bízottakat: *¹Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért...*

Minden emberért! A másik nagy hiba, amit el szoktunk követni az imádságainkkal kapcsolatban, hogy csak magunkért imádkozunk, illetve magunkért és szeretteinkért. Esetleg azokért, akiket ismerünk és tudjuk, hogy nehéz helyzetben vannak. Vagy az olyan dolgokért, amelyek fontosak számunkra. Imádkozunk a gyülekezetért, a lelkészért. Ezek az imádságok fontosok, és lelkészként én is érzem ezeknek a következményeit. De Pál apostol nem azért ír, mert ez ne lenne meg a gyülekezetekben. Ő azt mondja, hogy „minden emberért”. És ezalatt azt érti, hogy minden emberért, kivétel nélkül. És, hogy nyomatókot adjon, hogy mit is ért minden emberen, hozzáteszi: *²a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemben és tisztességben.*

Jó, ha tudjuk, hogy Pál akkor írja ezt a levelet, amikor épp egy Néró nevű császár börtönében tölti utolsó földi napjait, valahol Rómában. És nagyon is tisztában van vele, hogy Néró a keresztyéneket tette felelőssé Róma felgyújtásáért, egész császári arzenálját felvonultatva vadászik a keresztyénekre. Ebben a helyzetben azt mondani, hogy imádkozzatok a királyokért és a feljebbvalókért vagy örülségnek tűnik, vagy – és itt ezzel van dolgunk – nyomatókot ad Pál kijelentésének, hogy amikor a minden emberért való imádkozásra biztat, akkor valóban mindenkire gondol. És Pál azt is hozzáteszi: ez tetszik az Istennek. Honnan tudja ezt? Mert ismer valakit, aki olyanokat mondott: *imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, ⁴⁵hogy így mennyei Atyátoknak fiait legyetek...* (Mt 5,44-45) akitől Pál ezt tanulta, az azt mondta, amikor épp szegezték a keresztre: *Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.* (Lk23,34). Mindenkiért imádkozni, még azokért is, akik nem szimpatikusak, akik ártanak nekünk, akik elvesznek tőlünk valamit, vagy valakit. Nem könnyű, mint ahogyan Pálnak sem lehetett könnyű kimondani, leírni ezeket a szavakat, hiszen látta, amit tettek, de mégis ezt kell tennünk. Mert az imádság nem szabad, hogy egy öncélú szabadidős tevékenység legyen. Az imádság egy mindenkiért mondott elsődleges feladata a keresztyén közösségnek.

A kijárási korlátozások idején arra bízattam mindenkit, hogy imádkozzon! Most is ezt teszem! Imádkozzunk ezért a fertőzött világért. Mert lehet, hogy elmúlt a koronavírus vészhelyzet, de nem múlt el egy másik fertőzés: a bűn okozta vészhelyzet. Ez folyamatosan itt van, és fenyeget, kísért minket is. Ahhoz, hogy ne haljunk bele ebbe a vírusba, fontos, hogy folyamatosan lélegezzünk. A bűvarkodásban a legnehezebb rész az volt, hogy amikor a vízbe kerülünk, akkor folyamatosan lélegezzünk. Nem akarjuk visszatartani a lélegzetünket, hanem ugyanúgy, mint a felszínen, normális tempóban vegyük a levegőt, a reduktoron keresztül. Ezt meg kell tanulni, hozzá kell szokni, de egy idő után már természetes.

Volt egy gyakorlat is, amikor az szimuláltuk, hogy elfogyott a levegőnk, ilyenkor a társunknak kellett ezt jelezni, ő pedig felénk nyújtotta a saját palackjához kapcsolódó tartalék légzőcsövet.

A bűn tengerében a keresztyén embernek lehetősége van levegőhöz jutni. Mert Jézus felkínálja a levegőt, odaúszik mellénk és segít, hogy ne fulladjunk bele, a mi feladatunk csak, hogy elfogadva tőle azt a légzőcsövet, nyugodtan lélegezve elinduljunk vele fölfelé, hogy majd ott a mennyei országban valóban fellélegezhessünk!